

Случај „Омбудсман“, који се ни након неколико месеци не смирује и који, као и све друге афере у Србији, неће наравно добити никакав епилог, веома је сложен и важан за разумевање политичке сцене у Србији. За све нас који нисмо директно укључени у ову политичку борбу, страховито је битно да сачувамо здрав разум, да заиста разумемо шта се дешава и да одбијемо да у оваквим стварима бирамо страну.

Кренимо најпре од дефамације човека који се зове Саша Јанковић. Цео механизам који је укључен у јавно блаћење овог човека језив је, сраман и скандалозан. Ако се користе полицијски досијеи стари двадесет и три године, онда је јасно да се ради о бруталном политичком обрачуну, који изгледа има елементе превентивног деловања (спречавање да се понови случај „Саша Радуловић“) и показне вежбе за сваког ко се перципира као проблем или противник. Јанковић је, додуше, прошао боље него Вања Ћаловић, којој су у јуну прошле године исти актери монтирали аферу секса са псом.

Ово је други аспект случаја. Читава грађанска јавност, која је као по команди стала у одбрану заштитника, није показала ни минимум такве заинтересованости прошле године у случају „Ћаловић“, исто као што их је годинама баш брига за све такве тоталитарне и дискриминаторске методе које Ђукановићев режим у Црној Гори користи против лидера опозиције, а посебно Срба. Вучићев режим је само пренео овај модел имеханизам у Србију. Такозване новине „Информер“ су прошле године покренуле своје црногорско издање баш пред веома важне локалне изборе. Иако новине нису имале никакав тираж, служиле су да се на насловној страни фабрикују и пласирају најгнусније афере против опозиције, а да онда у чувеним „вестима“ „Минут-два“, други треш механизам ове хоботнице, телевизија Пинк то преузима и по цео дан врти. Иза свега је стајао мозак чувеног спин-мајстора чије услуге користе и Ђукановић и Вучић. Е баш тај механизам који вам није сметао у Црној Гори сад смо добили и у Србији у случају „Сале прангија“.

Но, ако је неко мислио да ће се ово завршити Јанковићевом сменом, грдно се преварио. Довољно је било да се огласе Маја Коцијанчич и амбасадор Кирби, па да свима буде јасно да Вучић не сме да смењује Јанковића. Чу'ш, да дира Јанковића кад ни Дачића не може да избаци из владе три године! Шалу на страну, СНС сам има више него довољно посланика да Јанковића смени (они су га на то место и поставили 2012). Но пошто Србија није суверена држава, онда то не значи много. А страним амбасадорима су такозване независне агенције посебно прирасле срцу.

Напољу постоје већ озбиљна истраживања о томе како су Американци развили и свуда гурају тај механизам „независних агенција” као четврте гране власти, преко које по правилу управо они врше идеолошки и политички притисак на извршну и парламентарну власт. Јер ако погледате рад и деловање Јанковића, Шабића, Невене Петрушић и тако даље, видећете да њихови идеолошки и политички ставови и практично деловање потпуно коинцидирају с циљевима и ставовима нпр. америчке амбасаде у Београду и других западних тела. Сетимо се да је госпођа Зорана Марковић, прва директорка Агенције за борбу против корупције, пре тога радила као службеник америчке амбасаде. Господин Јанковић је годинама био службеник канцеларије ОЕБС-а у Београду, за чији су рад Британци посебно заинтересовани.

Долазимо и до последњег аспекта ове приче. То што осуђујемо срамно дефамирање личности Саше Јанковића и бруталну те противзакониту употребу медијског простора и институција за нападе на њега не значи да треба да поздравимо његов рад као заштитника грађана. Супротно власти, сматрам да њега треба заштити као човека, а отворити озбиљну расправу о томе какви су резултати његовог осмогодишњег рада на функцији заштитника грађана. Аутор овог текста, на пример, сматра да господин Јанковић уместо заштите права грађана ове државе много више времена и енергије троши за креирање идеолошких ултралевичарских закона којима не унапређује права грађана, већ покушава да унесе револуцију у друштвени и правни систем. Он је био носилац јавне борбе против Закона о црквама и верским заједницама, покушавајући да омогући простор и за регистрацију секти. Он је био предлагач изузетно опасног Закона о правима детета из 2010, а у његовом извештају за прошлу годину стоји како „још није забрањено физичко кажњавање деце”. Он је такође 2010. донео Упутство за стандардизован недискриминаторни говор и понашање којим се врши силовање српског језика, а што његов последњи предлог Закона о родној равноправности покушава да насилно наметне уз претње кажњавањем. Читав тај предлог закона који покушава на силу да „цендерише” све поре српског друштва веома је проблематичан, ствара нову бирократију и обавезе ионако разваљеним српским предузећима и доноси читав низ решења која су усмерена против традиционалне породице и виђења друштва. Но о њему детаљно неки други пут.

(Политика)